

Ambasadoriškos pareigos vedini

Evelina Kislych. *Turbūt kiek netikėta didžiuliame Vokietijos uostamiestyje, Hamburge, išgirsti dainuojantį Baltijos šalių chorą „Balticoro“, kuriame tiek latvis, tiek estas, tiek vokietis traukia M. K. Čiurlionio „Šėriau žirgelį“ lietuviškai, o solo partiją atlieka lietuvių kompozitorė Akvilė Kalinaitė. Dar netikėčiau mažame kaimelyje šiaurės Vokietijoje išgirsti grojant Lietuvoje puikiai pažįstamą smuikininką Algirdą Šochą, atliekantį lietuvių kompozitoriaus V. Barkausko kūrinius. Arba vienoje Vokietijos muzikos ir teatro akademijoje rasti jaunosios kartos lietuvių kompozitoriaus Gedimino Gelgoto kūrybos kompaktinę plokštelę.*

Dar belieka Hamburge apsilankyti Vokietijos simfoninio orkestro (NDR) koncerte, kuriame solo partiją atlieka violončelininkas Vytautas Sondeckis. Arba atvykti į Hamburgo lietuvių bendruomenę, kur vis dažniau galima išgirsti grojant užsienyje gyvenančius muzikantus, tokius kaip smuikininką Martyną Švėgždą von Bekkerį arba lietuvių kūrybą įprasminančią jaunosios kartos dainininkę – mecosopraną Indrę Pelakauskaitę.

M. Švėgžda von Bekkeris ir atlikėja, kompozitorė A. Kalinaitė koncerto Hamburgo lietuvių bendruomenėje metu

Ir tai tik maža dalis to, ką gali rasti ieškantys lietuviškos muzikos kultūros Hamburge – jos ambasadoriais praminti muzikantai išties nelinkę praleisti progų.

Nuo pareigos iki garbės

Nepaisant to, jog dažnai Lietuva linksniuojama kaip maža šalis, lietuvių kompozitorių kūryba užsienyje neliko neįvertinta. Anot smuikininko A. Šocho, nors tradiciškai koncertuose girdime pasaulyje pripažintų kompozitorių kūrinius, tapusius muzikinės kultūros etalonu, šiuolaikinė publika mėgsta naujoves. Ją suklusti priverčia ir mažiau žinomų kompozitorių, kurių gretose vis dažniau randama ir lietuvių, kūryba.

Smuikininkas A. Šochas

Pats A. Šochas yra vienas tų muzikantų, kurie itin aktyviai stengiasi įprasminti savosios šalies kultūrą būdami toli nuo jos. Atlikėjas tai vadina pareiga: „Mes visi esame ir turėtume išlikti savo šalies *ambasadoriais*, privalome nepamiršti kalbėti ir lietuviška muzikine kalba“, – pokalbį apie lietuvišką muzikinį paveldą ir jo sklaidą toli nuo Lietuvos pradėjo smuikininkas A. Šochas.

Smuikininkas, baigęs M. K. Čiurlionio menų mokyklą ir jau šešerius metus gyvenantis ir studijuojantis Hamburge, pasakojo apie čia dažnai pasitaikančias galimybes atlikti lietuvių kompozitorių kūrinius. Jo teigimu, skirtinguose koncertuose ir renginiuose Vokietijoje jam teko garbė atlikti bei pristatyti tokių kompozitorių kaip **Vytauto Barkausko**, **Eduardo Balsio**, **Balio Dvariono**, **Antano Račiūno** kūrybą, kuri išties nepaliko abejingų.

Neapsieina be lietuviškų sutartinių

Hamburge gyvenanti ir čia kompozicijos bakalauro studijas Muzikos ir teatro akademijoje baigusi A. Kalinaitė, prisimindama studijų laikus, pasakojo drauge su kitais studentais ieškojusi dialogo tarp kalbos ir muzikos. Koncertuose jie dainavę įvairiausių kūrinius – nuo lietuviškų sutartinių iki kinų poezijos. A. Kalinaitė Hamburge yra žinoma ne tik kaip gero balso savininkė, bet ir kaip atlikėja, nevengianti lietuviškų kūrinių interpretacijų. Pati kompozitorė prasitarė, jog į lietuvišką muziką labiau įsigilino ir ją įprasmino būdama toli nuo Lietuvos. Gyvendama Hamburge ji teigė besigilinti ir į kaimyninių šalių – latvių ir estų – tradicinę muziką. Tokios patirties ji įgijo dainuodama keturkalbyste išsiskiriančiame Baltijos šalių chore „Balticoro“, kuriam vadovauja latvis Gints Racenis.

Baltijos šalių choras „Balticoro“ Hamburge

Mokosi dainuoti lietuviškai

Jaunosios kartos muzikantė A. Kalinaitė teigė „Balticoro“ dainuojanti jau penkerius metus, beveik nuo pat „Balticoro“ įkūrimo pradžios. Choro rengiamų koncertų repertuaras vis dar kelia klausytojų susidomėjimą, nes juose kūriniai

skamba keturiomis skirtingomis (latvių, estų, vokiečių ir lietuvių) kalbomis. Visi choristai dainų mokosi ir jas atlieka vieni kitų gimtosiomis kalbomis. Koncertuose klausytojai gali išgirsti tokių Lietuvos kompozitorių kaip **M. K. Čiurlionio, G. Jautakaitės, K. Vasiliauskaitės** atliekamą kūrybą. A. Kalinaitė taip pat prasitarė, jog dažnai tenka taisyti choristų daromas lietuvių kalbos tarimo klaidas, tačiau lygiai taip pat daro ir kolegos, kai kūriniai atliekami jų kalba.

„Mes visi esame emigrantai, dėl skirtingų priežasčių atsidūrę tame pačiame mieste, Hamburge. Ir mums visiems norisi kalbėti savo gimtąja kalba. Galų gale visi jaučiame didelį ilgesį savo šaliai. Tai yra mus jungiantis ryšys“, – pasakojo A. Kalinaitė.

Autorės, Algirdo Šocho, Hamburgo lietuvių bendruomenės archyvo nuotr.

pasauliolietuvis.lt

Mielai pasidalysime svetainėje ir žurnale skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

